

DIUMENGE DE RAMS I DE PASSIÓ (C)
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
14 D'ABRIL DE 2019
Is 50, 4-7; Fl 2, 6-11; Lc 22, 14-23, 56

Jesús deia: Pare, perdoneu-los que no saben el que fan. Fixeu-vos, germans i germanes estimats, en la manera com ho reporta l'evangelista. No diu: "Jesús va dir", que significaria que només ho va dir una vegada. Sinó *Jesús deia*, indicant que era una pregària repetida durant el temps que durava la crucifixió. L'evangelista que subratlla més la tendresa i la misericòrdia de Déu, ens mostra Jesús demanant que el Pare perdoni els qui el crucifiquen. Jesús arriba al Calvari fatigat pel camí i afeblit per la tortura de la nit. Allí, enmig de la crueltat dels botxins i del dolor immens de l'esquena assotada i dels claus que foraden els seus membres, Jesús diu repetidament aquesta pregària: *Pare, perdoneu-los que no saben el que fan.* En comptes d'un lament pel sofriment o d'una queixa pels maltractes, Jesús prega mentre li brolla la sang de les mans i dels peus.

Prega per aquells que el crucifiquen, per aquells que han demanat la seva mort, per aquells que per covardia han donat la sentència o la duen a terme. Demana que el Pare els perdoni com els perdona ell, perquè *no saben el que fan*. Ells es pensen que sí que ho saben, perquè des del punt de vista religiós, condemnen a mort un blasfem que es proclama *Messies i Fill de Déu*. I des del punt de vista polític, condemnen un rebel que agita el poble proclamant-se falsament *rei* cosa que va contra l'autoritat del Cèsar de Roma. Però realment *no saben el que fan*. Perquè condemnen aquell que és de debò *Fill de l'Altíssim* i que ha rebut el *tron de David el regnat* del qual *no tindrà fi* (Lc 1, 32-33). Condemnen el *rei* de la glòria que atorga la salvació a tota la humanitat i que des de la creu pot dir al *criminal* penedit: *avui seràs amb mi al paradís*.

Jesús clavat a la creu continua revelant l'amor misericordiós de Déu que vol alliberar i salvar tota la humanitat, i que té una atenció particular pels petits, pels pobres, pels pecadors. La creu de la qual penja Jesús és un signe de salvació i d'esperança per a tothom qui la contempla.

Nosaltres, com *tota la gent que era present* a la crucifixió i de la qual ens parlava l'evangelista, *després de veure el que va passar*, ens hem de *donar cops al pit*. En senyal de lament, en senyal de dolor, en senyal de penediment. Perquè els crucificadors no són solament els que eren allà al Calvari. Els crucificadors som tots. Som els qui hem carregat el pes dels nostres pecats sobre Jesús (cf. 1Pe 2, 24), els qui el traïem de la nostra vida per viure al marge d'ell, els qui per desídia no tenim una actitud de misericòrdia envers els nostres germans i deixem que hi hagi tantes injustícies, tantes víctimes d'interessos inconfessables, tanta pobresa i tanta marginació, tantes persones que emigren i son rebutjades en els països més benestants. El pecat d'acció o d'omissió, que tan sovint tolerem, que provoca milers de morts al Mediterrani, milions de refugiats, murs de vergonya que separen i condemnen, propagandes que crispen la societat. El pecat dels abusos de menors, etc.. Tots hem posat les nostres mans sobre d'ell, l'Innocent que es carrega el pecat de tots (cf. He 9, 28). I continua dient davant els nostres pecats, davant el pecat del món: *Pare, perdoneu-los que no saben el que fan*, realment no sabem el que fem quan prescindim de Jesús i quan prescindim dels germans en humanitat amb els quals ell s'identifica.

A la creu, Jesús es fa company de pena dels pecadors, representats pels dos malfactors crucificats als seus costats. Es fa company de pena, no pas company de culpa; n'és compassiu no pas còmplice. Només cal penedir-se, com fa el malfactor convertit, i la sang de Jesús purifica tot el mal comès. Ahir, avui i demà. Perquè la pregària intercessora de Jesús, associada a les seves ferides, continua i continuarà fins al final de la història, tal com diu la carta als cristians Hebreus: *Jesús viu per sempre intercedint per nosaltres* (He 7, 25). I el Pare, que és ric en misericòrdia i espera pacientment el nostre retorn, acull amb amor aquesta intercessió a favor nostre (cf. Lc 15, 22).

Jesús no sols prega durant la crucifixió, sinó que –segons la narració de l'evangelista sant Lluc- les seves darreres paraules dalt la creu són també una pregària. Una pregària cridada –tal com diu l'evangelista- amb tota la força: *Pare, confio el meu alè a les vostres mans*. Aquell que s'havia transfigurat mentre pregava (cf. Lc 9, 29), prega mentre és crucificat i mor amb la pregària als llavis i al cor perquè nosaltres puguem començar a ser transfigurats, transformats a imatge seva, ara espiritualment i, en plenitud, després de la nostra mort.

El memorial eucarístic que estem celebrant fa present el do d'amor de Jesucrist dalt la creu. *Acostem-nos, doncs, confiadament a aquest tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem* (He 4, 16).